

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 350

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 23 mai 2012

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 196 din 6 martie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 243 alin. (1) sintagma „ <i>nescadentă la data publicării</i> ” din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale	2–4
Decizia nr. 197 din 6 martie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	5–6
Decizia nr. 250 din 15 martie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar și a prevederilor art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice	7–10
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
655/311. — Ordin al ministrului muncii, familiei și protecției sociale și al ministrului afacerilor europene pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului muncii, familiei și egalității de șanse și al ministrului economiei și finanțelor nr. 79/384/2008 privind aprobarea Documentului-cadru de implementare a Programului operațional sectorial „Dezvoltarea resurselor umane” 2007—2013	10
714. — Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală pentru aprobarea Procedurii de înregistrare fiscală, din oficiu sau la cererea altei autorități care administrează creanțe fiscale, a unui subiect de drept fiscal care nu și-a îndeplinit obligația de înregistrare fiscală, potrivit legii	11–15
ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI	
7. — Regulament privind comisioanele practicate de Banca Națională a României pentru efectuarea operațiunilor de eliberare și primire de numerar în relația cu instituțiile de credit și Trezoreria Statului	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 196

din 6 martie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 243 alin. (1) sintagma „nescadentă la data publicării” din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 243 alin. (1) sintagma „nescadentă la data publicării” din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Smithfield Ferme” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 6.349/108/2009 al Tribunalului Arad — Secția comercială și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 511D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât autoarea acesteia solicită extinderea sferei celor care beneficiază de dreptul de a face opoziție, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 176/R din 27 ianuarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 6.349/108/2009, **Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 243 alin. (1) cu referire la sintagma „nescadentă la data publicării” din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale**, ca urmare a admiterii recursului declarat împotriva Încheierii din 2 noiembrie 2011, pronunțată de Tribunalul Arad — Secția comercială, prin care s-a respins cererea de sesizare a Curții Constituționale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Smithfield Ferme” — S.R.L. din Timișoara într-o cauză având ca obiect opoziție la divizare.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autoarea acesteia susține, în esență, că prin includerea sintagmei „și care nu este scadentă la data publicării” se aduce atingere dreptului de acces la justiție a unui important segment al creditorilor — titularii creanțelor scadente la data publicării proiectului de

fuziune sau de divizare, neexistând o justificare obiectivă și rezonabilă pentru a nu permite creditorilor cu creanțe exigibile formularea opoziției. Cât timp legea instituie principiul răspunderii solidare a societăților rezultate în urma divizării, prezumând astfel caracterul nelegal al proiectului de divizare, elementul de nelegalitate trebuie să poată fi invocat de creditorii titulari de creanțe scadente, nu doar de creditorii unor creanțe nescadente. Principiul egalității presupune interzicerea acordării de privilegii și interzicerea discriminărilor fără a exista un scop legitim, o justificare rezonabilă și proporționalitate în mijloacele aplicate. Art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și Protocolul nr. 12 la Convenție interzic discriminarea, or, prin dispozițiile criticate se instituie un tratament diferit al creditorilor aflați în situații similare, elementele comune fiind dreptul de creanță împotriva societății ce urmărește divizarea și posibilitatea de a suferi un prejudiciu ca urmare a punerii în aplicare a proiectului de divizare. Nu există elemente substanțiale suficient de puternice pentru a justifica regimul diferențiat.

De asemenea, arată că, „în fapt, se întâlnesc adesea situații în care proiectele de divizare nu fac nicio referire la distribuirea obligațiilor între societățile rezultate în urma divizării”, astfel cum este cazul și în speță, iar în „lipsa unui proiect de divizare întocmit cu respectarea strictă a cerințelor legale, remediul subsidiar oferit de art. 243 alin. 3 din Legea nr. 31/1990 poate pune serioase probleme în practică”.

Curtea de Apel Timișoara — Secția comercială, cu ocazia soluționării și admiterii recursului declarat împotriva Încheierii pronunțate de Tribunalul Arad prin care s-a respins cererea de sesizare a Curții Constituționale, consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale. În acest sens arată că exceptarea creditorilor cu creanțe scadente la data publicării proiectului de divizare de la posibilitatea de a contesta divizarea în condițiile art. 243 din Legea nr. 31/1990 se întemeiază pe posibilitatea acestor creditori de a solicita executarea silită, prerogativă ce nu se regăsește în cazul creditorilor cu creanțe nescadente. Ar fi lipsită de interes exercitarea opoziției de către creditorii titulari ai creanței scadente, cât timp admiterea opoziției determină chiar exigibilitatea creanței — exigibilitate ce există în cazul creanței scadente la data publicării proiectului de divizare, prin ipoteză, chiar la momentul sesizării instanței. Prin urmare, „elementul substanțial” la care face referire însuși autorul excepției îl constituie posibilitatea de a suferi un prejudiciu, posibilitate care, în cazul creditorului cu o creanță scadentă, nu are o justificare obiectivă. Diferența de tratament juridic se justifică tocmai prin această posibilitate a creditorului titular al creanței exigibile de a solicita executarea din partea debitorului ce intenționează să se dividă.

Atitudinea omisivă a creditorului cu o creanță scadentă nu justifică acordarea unor garanții suplimentare pentru executarea silită viitoare a obligației, în sensul art. 243 din Legea nr. 31/1990, modificată și completată prin Legea nr. 441/2006, în acord cu prevederile Directivei a VI-a (82/891/CEE) privind societățile comerciale pe acțiuni, care prevede obligația statelor membre de a realiza „un sistem adecvat de protecție a intereselor creditorilor societăților implicate în divizare ale căror creanțe sunt anterioare datei publicării proiectului de divizare și nu sunt scadente la data publicării”. De asemenea, arată că principiul egalității nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite, astfel încât dispozițiile criticate nu contravin art. 16 alin. (1) și art. 21 din Constituție.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 243 alin. (1) sintagma „*nescadentă la data publicării*” din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare.

Dispozițiile art. 243 alin. (1) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale au fost modificate prin art. I pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 674 din 4 octombrie 2010, această modificare aplicându-se doar operațiunilor de fuziune și divizare pentru care proiectul de fuziune, respectiv proiectul de divizare va fi publicat după data intrării în vigoare a acestei ordonanțe de urgență, potrivit prevederilor art. II din aceeași ordonanță de urgență.

Însă dispozițiile art. 243 alin. (1) au fost modificate prin articolul unic pct. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 143 din 2 martie 2012, care nu mai conțin o dispoziție similară celei cuprinse în art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2010. În consecință, Curtea, conform jurisprudenței sale, prin prezenta decizie urmează să se pronunțe asupra acestor dispoziții, care au următoarea redactare: „(1) *Creditorii societăților care iau parte la fuziune sau la divizare au dreptul la o protecție adecvată a intereselor lor. În vederea obținerii de garanții adecvate, orice creditor care deține o creanță certă, lichidă și anterioară datei publicării proiectului de fuziune sau de divizare, în una dintre modalitățile prevăzute la art. 242, nescadentă la data publicării, a cărei satisfacere este*

pusă în pericol prin realizarea fuziunii/divizării, poate face opoziție, în condițiile prezentului articol.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) — „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări*”, art. 20 — „*Tratatele internaționale privind drepturile omului*”, art. 21 — „*Accesul liber la justiție*” și art. 53 — „*Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*”. De asemenea, sunt menționate art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și Protocolul nr. 12 la Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

1. Curtea observă că soluția legislativă criticată a mai format obiectul controlului de constituționalitate, în raport cu critici și prevederi constituționale similare, în acest sens fiind Decizia nr. 684 din 5 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 376 din 3 iunie 2009 și Decizia nr. 989 din 8 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 3 august 2010.

Curtea constată că, astfel cum reiese din motivarea autoarei excepției de neconstituționalitate, aceasta este nemulțumită de faptul că, potrivit art. 243 alin. (1) din Legea nr. 31/1990, doar creditorii societăților care iau parte la fuziune sau la divizare și a căror creanță este anterioară datei publicării proiectului de fuziune sau de divizare, care nu este scadentă la data publicării, pot face opoziție, considerând că, astfel, se instituie o discriminare.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor constituționale referitoare la egalitatea în drepturi și la interzicerea discriminării, precum și a celor privind accesul la justiție, prin deciziile menționate, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate.

Astfel, Curtea a reținut că prevederile art. 243 alin. (1) din Legea nr. 31/1990 se referă la posibilitatea creditorilor unei societăți comerciale care își încetează existența, prin fuziune sau divizare, de a face opoziție, în scopul protejării intereselor lor. Dreptul la opoziție aparține numai creditorilor ale căror creanțe sunt anterioare și nescadente la data publicării proiectului de fuziune sau de divizare în Monitorul Oficial al României.

În ceea ce privește susținerea existenței unei inegalități de tratament juridic între creditorii unei societăți comerciale supuse fuziunii sau divizării, în sensul că aceștia pot face sau nu opoziție în funcție de data scadenței creanței, Curtea a constatat că dispozițiile legale criticate sunt în deplin acord cu principiul constituțional al egalității în fața legii, în măsura în care acesta nu presupune decât instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite.

Așadar, nu se poate susține o egalitate de situații între creditorii ale căror creanțe nu sunt scadente la data publicării proiectului de fuziune sau de divizare a societății comerciale debitoare, față de acei creditori care dețin creanțe scadente la această dată. Prin urmare, așa cum s-a statuat în mod constant în jurisprudența Curții Constituționale, principiul egalității nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite.

În același sens sunt și dispozițiile art. E cuprins în partea a V-a din anexa la Carta socială europeană revizuită, adoptată

la Strasbourg la 3 mai 1996 și ratificată de Parlamentul României prin Legea nr. 74/1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 193 din 4 mai 1999, prevederi conform cărora „O diferență de tratament întemeiată pe un motiv obiectiv și rezonabil nu este considerată ca discriminatorie.”

Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 21 din Constituție, Curtea a constatat că, dimpotrivă, legiuitorul a conferit creditorilor cu creanțe scadente la data publicării mijlocul procedural de a-și valorifica creanțele în situația imposibilității recurgerii la opoziție, în condițiile art. 62 din Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, potrivit art. 243 alin. (3) din același act normativ, în cazul divizării, toate societățile beneficiare sunt răspunzătoare pentru o obligație transferată în conformitate cu proiectul de divizare și nerealizată, în limita activelor nete care le-au fost transferate prin divizare, cu excepția societății căreia i-a fost transferată obligația respectivă, care răspunde nelimitat.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

2. În continuarea celor arătate mai sus, Curtea reține că atâta timp cât legea instituie principiul răspunderii solidare a societăților rezultate în urma divizării, elementul de nelegalitate al proiectului de divizare trebuie să poată fi invocat de creditorii titulari de creanțe scadente, nu doar de creditorii unor creanțe nescadente. Legea nu prevede *de plano* caracterul nelegal al proiectului de divizare, aceasta fiind o susținere personală a autorului excepției de neconstituționalitate, ci, dimpotrivă, caracterul legal al acestuia se prezumă. Dacă s-ar accepta această concluzie, s-ar admite, implicit, că legiuitorul permite inițierea de proiecte de divizare nelegale, ceea ce ar fi inadmisibil. Răspunderea solidară este instituită tocmai în considerația faptului că în mod excepțional ar putea exista și proiecte de divizare nelegale, însă, în atare situație, caracterul nelegal al acestora trebuie dovedit, nicidecum prezumat.

Însă această ipoteză nu înlătură și nu anulează caracterul constituțional al reglementării și nu susține inegalitatea de tratament juridic între cele două categorii de creditori, dintre care prima, creditorii cu creanțe scadente, se bucură de alt tip de protecție, putând să își pună în executare creanțele, în timp ce cea de-a doua categorie nu se bucură de această protecție.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 243 alin. (1) sintagma „*nescadentă la data publicării*” din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Smithfield Ferme” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 6.349/108/2009 al Tribunalului Arad — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 martie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Din punctul de vedere al creditorilor ce dețin creanțe scadente s-ar putea ca proiectul de divizare chiar să îi avantajeze, iar acest caracter nelegal să fie dedus doar din perspectiva creditorilor cu creanțe nescadente.

În acest sens, în mod corect instanța de judecată reține că „elementul substanțial” la care face referire autorul excepției îl constituie posibilitatea de a suferi un prejudiciu, posibilitate care, în cazul creditorului cu creanță scadentă, nu are o justificare obiectivă.

3. Distinct de acestea, Curtea reține că modificările succesive aduse Legii nr. 31/1990 au fost făcute ca urmare a necesității alinierii legislației românești la standardele impuse de acquis-ul comunitar, ținând seamă de directivele Parlamentului European și ale Consiliului, printre care și a șasea Directivă a Consiliului nr. 82/891/CEE din 17 decembrie 1982, în temeiul articolului 54 alineatul (3) litera (g) din tratat, privind divizarea societăților comerciale pe acțiuni, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene seria L nr. 378 din 31 decembrie 1982, care dispune că legislațiile statelor membre trebuie să prevadă un sistem adecvat de protecție a intereselor creditorilor societăților implicate în divizare ale căror creanțe sunt anterioare datei publicării proiectului de divizare și nu sunt scadente la data publicării.

4. În ceea ce privește pretinsa înfrângere a dispozițiilor art. 53 din Constituție, Curtea observă că această critică nu poate fi primită, întrucât nu s-a constatat încălcarea vreunei prevederi constituționale care consacră drepturi sau libertăți fundamentale.

5. În ceea ce privește susținerea autoarei excepției de neconstituționalitate, referitor la faptul că în practică se întâlnesc situații în care proiectele de divizare nu fac nicio referire la distribuirea obligațiilor între societățile rezultate în urma divizării, astfel cum este cazul și în speță, iar „remediul subsidiar oferit de art. 243 alin. 3 din Legea nr. 31/1990 poate pune serioase probleme în practică”, în lipsa unui proiect de divizare întocmit cu respectarea strictă a cerințelor legale, Curtea observă că acestea sunt probleme ce țin de aplicarea legii, aspect ce nu intră în atribuțiile instanței de contencios constituțional.

6. Într-o atare situație, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 243 alin. (1) sintagma „*nescadentă la data publicării*” din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 197

din 6 martie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 2 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 212/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Ilie Cristian Răzvan în Dosarul nr. 8.778/94/2010 al Judecătoriei Buftea și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 535D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie, respectiv Decizia nr. 1.058 din 14 iulie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea civilă din 20 aprilie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 8.778/94/2010, **Judecătoria Buftea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 2 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 212/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Ilie Cristian Răzvan într-o cauză civilă având ca obiect o acțiune în constatare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prin timbrarea la valoare a cererilor neevaluabile în bani și prin obligația achitării în prealabil a taxelor judiciare de timbru, proporțional cu valoarea obiectului cererii, se încalcă accesul liber la justiție și egalitatea în drepturi, creându-se și o discriminare pe criterii de avere.

Judecătoria Buftea opinează în sensul că dispozițiile criticate sunt constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 1 pct. 2 lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 212/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 837 din 12 decembrie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 276/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 13 iulie 2009.

Însă, din motivarea autorului excepției de neconstituționalitate reiese că acesta critică prevederile art. 1 pct. 21 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 212/2008 prin care au fost modificate dispozițiile art. 3 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.

Or, potrivit art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, cu modificările și completările ulterioare, dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta.

Astfel, Curtea observă că, în realitate, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins:

— Art. 3 lit. c): „*Acțiunile și cererile neevaluabile în bani se taxează astfel:*

c) cereri pentru:

— stabilirea calității de moștenitor — 50 lei/moștenitor — stabilirea masei succesoriale — 3% la valoarea masei succesoriale;

— cereri de raport — 3% la valoarea bunurilor a căror raportare se solicită;

— cereri de reducere a liberalităților — 3% la valoarea rezervei care urmează a fi reîntregită prin reducerea liberalităților;

— cereri de partaj — 3% la valoarea masei partajabile.

Separat de această taxă, dacă părțile contestă bunurile de împărțit, valoarea acestora sau drepturile ori mărimea drepturilor coproprietarilor în cadrul cererilor de mai sus, taxa judiciară de timbru se datorează de titularul cererii la valoarea contestată în condițiile art. 2 alin. (1);”.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) potrivit cărora „a) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.”, art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție, art. 47 alin. (1) care prevede că „Statul este obligat să ia măsuri de dezvoltare economică și de protecție socială, de natură să asigure cetățenilor un nivel de trai decent”. De asemenea, este invocat art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prevederile criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate în raport cu critici și prevederi constituționale similare, în acest sens fiind, spre exemplu, Decizia nr. 1.058 din 14 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 683 din 27 septembrie 2011, sau Decizia nr. 948 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 546 din 4 august 2010.

Curtea a observat că, potrivit dispozițiilor constituționale, accesul liber la justiție nu echivalează cu gratuitatea serviciului prestat de instanțele judecătorești, legiuitorul având deplina legitimitate constituțională de a impune taxe judiciare de timbru fixe sau calculate la valoare în funcție de obiectul litigiului.

Nicio dispoziție constituțională nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea

cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție. Regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor. Cheltuielile ocazionate de realizarea actului de justiție sunt cheltuieli publice, la a căror acoperire, potrivit art. 56 din Constituție, cetățenii sunt obligați să contribuie prin impozite și taxe, stabilite în condițiile legii.

Echivalentul taxelor judiciare de timbru este integrat în valoarea cheltuielilor stabilite de instanța de judecată prin hotărârea pe care o pronunță în cauză, plata acestora revenind părții care cade în pretenții. În același sens este, de altfel, și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, prin care s-a statuat că o caracteristică a principiului liberului acces la justiție este aceea că nu este un drept absolut — Hotărârea din 28 mai 1985, pronunțată în Cauza *Ashingdane împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, paragraful 57. Astfel, acest drept, care cere prin însăși natura sa o reglementare din partea statului, poate fi subiectul unor limitări, atât timp cât nu este atinsă însăși substanța sa.

De asemenea, Curtea a statuat că, potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, justițiabilii pot obține scutiri, reduceri, amânări sau eșalonări de la plata taxelor judiciare de timbru, în acest sens fiind, spre exemplu Decizia nr. 722 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 2 august 2011.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În ceea ce privește susținerea referitoare la pretinsa discriminare, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, întrucât prevederile criticate se aplică tuturor celor aflați în ipoteza nomei respective, or, astfel cum a reținut constant Curtea Constituțională, încălcarea principiului egalității și nediscriminării poate exista numai atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă.

Referitor la invocarea prevederilor constituționale ale art. 47 alin. (1), Curtea observă că acestea nu au incidență în cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 lit. c) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Ilie Cristian Răzvan în Dosarul nr. 8.778/94/2010 al Judecătoriei Buftea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 martie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 250

din 15 martie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar și a prevederilor art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar și a prevederilor art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani în Dosarul nr. 3.988/40/2011 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă, și care formează obiectul Dosarului nr. 1.547D/2011 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, făcând trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 noiembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 3.988/40/2011, **Tribunalul Botoșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar și a prevederilor art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice**, excepție ridicată de Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani în cauze având ca obiect plata diferenței dintre salariul convenit conform contractelor individuale de muncă și salariul efectiv încasat în perioada iulie—decembrie 2010, precum și obligația angajatorului la reîncadrarea personalului didactic cu salariul nediminuat prin efectele Legii nr. 118/2010 și ale Legii nr. 285/2010.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile Legii nr. 118/2010 sunt neconstituționale sub aspect extrinsec, întrucât adoptarea acesteia s-a făcut cu încălcare prevederilor legale referitoare la promulgarea legilor, respectiv a dispozițiilor art. 147 alin. (2) din Constituție, coroborate cu acele ale art. 15 din Legea nr. 47/1992 și cu cele ale art. 133 alin. (3)—(5) din Regulamentul Camerei Deputaților. Se afirmă, astfel, că Legea nr. 118/2010 a fost promulgată în ziua în care a fost adoptată, fără ca proiectul acesteia să fi fost depus, anterior datei promulgării, la Secretariatul General al

Camerei Deputaților și la cel al Senatului și fără să fi fost comunicat Guvernului, Înaltei Curți de Casație și Justiție și Avocatului Poporului, în vederea exercitării de către aceste autorități, într-un termen de două zile, a dreptului de sesizare a Curții Constituționale, conform prevederilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. Se face trimitere, în susținerea acestui demers, la deciziile Curții Constituționale nr. 874 din 25 iunie 2010 și nr. 1.221 din 5 octombrie 2010.

Se susține, de asemenea, neconstituționalitatea intrinsecă a textelor criticate, arătându-se că acestea încalcă dreptul de proprietate asupra salariului și a celorlalte drepturi bănești prevăzute la art. 104 alin. (3) și art. 107 alin. (4) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, ce reprezintă bunuri conform dispozițiilor art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, fără a exista una dintre cauzele prevăzute la art. 53 din Constituție, stabilind o diminuare *sine die* a acestor drepturi, fără acordarea unor despăgubiri proporționale. Se arată că, potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 1.221 din 12 noiembrie 2008, salariul este o componentă a dreptului la muncă, reprezentând contraprestația angajatorului în raport cu munca efectuată, și că diminuarea acestuia, prin textele criticate, încalcă dispozițiile constituționale ale art. 53. Se susține, totodată, că prevederile art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 și ale art. 1 din Legea nr. 285/2010 încalcă dispozițiile art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și art. 1 din Protocolul adițional la Convenție. Sunt invocate, în acest sens, hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului din 26 noiembrie 2002, 28 septembrie 2004, 8 noiembrie 2005 și 23 octombrie 2007, pronunțate în cauzele *Buchen împotriva Cehiei*, *Kopecky împotriva Slovaciei*, *Kechko împotriva Ucrainei* și *Cazacu împotriva Moldovei*.

Tribunalul Botoșani — Secția civilă apreciază că dispozițiile art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 și prevederile art. 1 din Legea nr. 285/2010 sunt constituționale. Sunt invocate Deciziile Curții Constituționale nr. 872 din 25 iunie 2010, nr. 874 din 25 iunie 2010, nr. 975 din 7 iulie 2010 și nr. 1.655 din 28 decembrie 2010.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului susține că textele criticate sunt constituționale, arătând că în situații economice grave, de natură să afecteze întregul sistem economic și financiar al statului, legiuitorul are dreptul, dar și obligația să adopte temporar măsuri de reducere a salariilor întregului personal plătit din fonduri publice.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile procurorului,

dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010, și prevederile art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010.

Textele criticate au următorul cuprins:

— Art. 1 din Legea nr. 118/2010: „(1) *Cuantumul brut al salariilor/soldelor/indemnizațiilor lunare de încadrare, inclusiv sporuri, indemnizații și alte drepturi salariale, precum și alte drepturi în lei sau în valută, stabilite în conformitate cu prevederile Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, se diminuează cu 25%.*

(2) *În situația în care din aplicarea prevederilor alin. (1) rezultă o valoare mai mică decât valoarea salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată, suma care se acordă este de 600 lei.”;*

— Art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010: „(1) *Se reduc cu 25% următoarele drepturi de natură salarială de care beneficiază personalul din cadrul autorităților și instituțiilor publice, indiferent de modul de finanțare al acestora:*

[...]

b) *drepturile prevăzute la art. 104 alin. (3) și art. 107 alin. (4) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, cu modificările și completările ulterioare*

[...];

— Art. 1 din Legea nr. 285/2010: „(1) *Începând cu 1 ianuarie 2011, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%.*

(2) *Începând cu 1 ianuarie 2011, cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut, solda lunară brută/salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%, în măsura în care personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții.*

(3) *Cuantumul brut al drepturilor prevăzute la alin. (1) și (2) se va stabili în anul 2011 ținându-se seama de gradul sau treapta profesională, vechimea în muncă, vechimea în funcție sau, după caz, în specialitate, dobândite în condițiile legii până la 31 decembrie 2010.*

(4) *Cuantumul soldei de grad/salariului gradului profesional, al soldei de comandă/salariului de comandă, precum și cuantumul gradațiilor, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%.*

(5) *În salariul de bază, indemnizația lunară de încadrare, respectiv în solda funcției de bază/salariul funcției de bază aferente lunii octombrie 2010 sunt cuprinse sporurile, indemnizațiile, care potrivit Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, făceau parte din salariul de bază, din indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv din solda/salariul funcției de bază, precum și sumele compensatorii cu caracter tranzitoriu, acordate potrivit Ordonanței de urgență*

a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, cu modificările ulterioare. Sporurile stabilite prin legi sau hotărâri ale Guvernului necuprinse în Legea-cadru nr. 330/2009, cu modificările ulterioare, și care au fost acordate în anul 2010 ca sume compensatorii cu caracter tranzitoriu sau, după caz, ca sporuri la data reîncadrării se introduc în salariul de bază, în indemnizația de încadrare brută lunară, respectiv în solda/salariul de funcție, fără ca prin acordarea lor să conducă la creșteri salariale, altele decât cele prevăzute de prezenta lege.”

Se susține, în esență, că prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 20 — *Tratatul internațional privind drepturile omului*, art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*, art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, art. 136 alin. (1) și (5) referitor la proprietate, art. 147 alin. (2) cu privire la deciziile Curții Constituționale și art. 148 alin. (2) referitor la integrarea în Uniunea Europeană, precum și prevederilor art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului privind dreptul de proprietate și art. 1 — *Protecția proprietății* din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Cu privire la constituționalitatea extrinsecă a textelor criticate, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 1.423 din 20 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 din 14 decembrie 2011, reținând că Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, și Decretul nr. 603/2010, au fost publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010, decretul de promulgare fiind emis la data de 29 iunie 2010, deci în interiorul termenului de două zile prevăzut de Legea nr. 47/1992. Natura juridică a acestui termen este una de protecție a titularilor dreptului de sesizare a Curții Constituționale, spre a se evita promulgarea intempestivă a legii și eludarea, în acest fel, a controlului de constituționalitate *a priori*. Pentru a întări finalitatea urmărită prin instituirea acestui termen, Curtea, prin Decizia nr. 975 din 7 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 11 august 2010, a stabilit că, în măsura în care titularii dreptului de sesizare și-au exercitat acest drept în interiorul termenului respectiv, controlul de constituționalitate *a priori* va fi exercitat chiar dacă decretul de promulgare a fost emis înainte ca aceștia să își fi exercitat dreptul prevăzut de art. 146 lit. a) din Constituție. Astfel, chiar dacă Președintele a promulgat legea criticată pentru neconstituționalitate, aceștia aveau dreptul și posibilitatea să sesizeze Curtea Constituțională în termenul de două zile prevăzut de lege cu privire la textele care au făcut obiectul reexaminării. Încălcarea acestui termen nu se poate converti într-un motiv de neconstituționalitate a legii, lege care a fost adoptată de către Parlament, cu respectarea tuturor exigențelor de ordin constituțional referitoare la procedura de legiferare.

Promulgarea este un act ulterior adoptării legii și exterior voinței emitentului actului, astfel încât eventualele probleme de constituționalitate în legătură cu acesta nu afectează constituționalitatea extrinsecă a legii. De altfel, Curtea a arătat că indiferent de forma de exercitare a controlului de constituționalitate pe cale *a priori* sau *a posteriori*, acesta se va putea realiza, întotdeauna, numai prin respectarea strictă a Legii nr. 47/1992, republicată, precum și a dispozițiilor regulamentelor celor două Camere ale Parlamentului de către autoritățile publice implicate, lipsirea de substanță a uneia dintre cele două forme de control constituțional fiind de neconceput într-un stat de drept, ceea ce demonstrează clar că respectarea termenului de două zile este o obligație a autorităților publice implicate în procedura de promulgare, fiind deci o condiție exterioară legii. Nu în ultimul rând, Curtea a reținut că obiectul controlului de

constituționalitate reglementat la art. 146 lit. d) din Constituție îl constituie legile și ordonanțele Guvernului și nu decretul de promulgare sau modul în care instituțiile publice înțeleg să își exercite competențele constituționale sau legale. (A se vedea Decizia nr. 1.423 din 20 octombrie 2011)

II. Curtea s-a mai pronunțat asupra constituționalității intrinseci a dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar prin deciziile nr. 872 și nr. 874 din 25 iunie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, și Decizia nr. 1.155 din 13 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 27 octombrie 2011.

Cu acele prilejuri, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 118/2010, statuând că prevederile legale criticate referitoare la diminuarea cuantumului salariului personalului bugetar au avut o aplicabilitate limitată în timp, până la 31 decembrie 2010, potrivit art. 16 alin. (1) din Legea nr. 118/2010. Cu toate acestea, prevederile art. 1 din Legea nr. 118/2010 continuă să își producă efectele juridice în prezenta cauză, astfel încât, în lumina jurisprudenței sale recente (a se vedea Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011), Curtea urmează a analiza constituționalitatea prevederilor art. 1 din Legea nr. 118/2010. Curtea a reținut, în esență, că dreptul la salariu este corolarul unui drept constituțional, și anume dreptul la muncă, iar diminuarea sa se constituie într-o veritabilă restrângere a exercițiului dreptului la muncă. Realizând o examinare a compatibilității dispozițiilor legale criticate cu fiecare dintre condițiile strict și limitativ prevăzute de Legea fundamentală pentru restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, Curtea a constatat că măsura de diminuare a cuantumului salariului/indemnizației/soldei cu 25% constituie o restrângere a exercițiului dreptului constituțional la muncă ce afectează dreptul la salariu, cu respectarea însă a prevederilor art. 53 din Constituție.

Astfel, Curtea a statuat că diminuarea cu 25% a cuantumului salariului/indemnizației/soldei este prevăzută prin Legea nr. 118/2010 și se impune pentru reducerea cheltuielilor bugetare. De asemenea, soluția legislativă cuprinsă în art. 1 din lege a fost determinată de apărarea „securității naționale”, noțiune înțeleasă în sensul unor aspecte din viața statului — precum cele economice, financiare, sociale — care ar putea afecta însăși ființa statului prin amplexarea și gravitatea fenomenului. În acest sens, prin Decizia nr. 1.414 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, Curtea a statuat că situația de criză financiară mondială ar putea afecta, în lipsa unor măsuri adecvate, stabilitatea economică a țării și, implicit, securitatea națională.

Cu privire la proporționalitatea situației care a determinat restrângerea, Curtea a constatat că există o legătură de proporționalitate între mijloacele utilizate (reducerea cu 25% a cuantumului salariului/indemnizației/soldei) și scopul legitim urmărit (reducerea cheltuielilor bugetare/reechilibrarea bugetului de stat) și că există un echilibru între cerințele de interes general ale colectivității și protecția drepturilor fundamentale ale individului.

De asemenea, Curtea a constatat că măsura legislativă criticată este aplicată în mod nediscriminatoriu, în sensul că reducerea de 25% se aplică tuturor categoriilor de personal bugetar în același quantum și în același mod. Curtea a observat, totodată, că măsura criticată prezintă un caracter temporar, având o durată limitată în timp, și anume până la data de 31 decembrie 2010, tocmai pentru a nu se afecta substanța dreptului constituțional protejat.

Totodată, prin Decizia nr. 1.655 din 28 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 20 ianuarie 2011, Curtea a arătat că începând cu 1 ianuarie

2011, cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010, se majorează cu 15%. O atare modalitate de stabilire a cuantumului concret al salariilor/soldelor/indemnizațiilor brute nu este de natură să încalce cele stabilite prin deciziile Curții Constituționale nr. 872 și nr. 874 din 25 iunie 2010. Cu acele prilejuri, Curtea a impus o obligație de rezultat legiuitorului, aceea ca după 1 ianuarie 2011 să revină la „cuantumul salariilor/indemnizațiilor și soldelor de dinainte de adoptarea acestor măsuri de diminuare, în condițiile încadrării în politicile sociale și de personal, care, la rândul lor, trebuie să se încadreze în nivelul cheltuielilor bugetare”. Este în același timp o obligație sub condiție care va duce la revenirea etapizată a cuantumului drepturilor salariale la nivelul anterior Legii nr. 118/2010. Stabilirea modalității concrete de realizare a acestui proces este o prerogativă a legiuitorului, care va decide, în funcție de situația economico-financiară a țării, momentul îndeplinirii cât mai rapid a obligației sale de rezultat, în sensul revenirii cel puțin la cuantumul salariilor/indemnizațiilor și soldelor de dinainte de adoptarea Legii nr. 118/2010.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile anterior referite își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Distinct de cele arătate, Curtea reține că salariile viitoare pe care angajatorul trebuie să le plătească angajatului nu intră în sfera de aplicare a dreptului de proprietate, angajatul neavând un atare drept pentru salariile ce vor fi plătite în viitor de către angajator ca urmare a muncii viitoare prestate de angajat. Dreptul de proprietate al angajatului în privința salariului vizează numai sumele certe, lichide și exigibile. Curtea observă că și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, spre exemplu, în Hotărârea din 31 mai 2011, pronunțată în Cauza *Maggio și alții împotriva Italiei*, paragraful 55, a reiterat jurisprudența sa cu privire la faptul că art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu implică un drept la dobândirea proprietății. În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 939 din 7 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 16 septembrie 2011. Totodată, în Decizia de admisibilitate din 6 decembrie 2011, pronunțată în cauzele conexe nr. 44.232/11 și nr. 44.605/11, *Felicia Mihăieș și Adrian Gavril Senteș împotriva României*, paragrafele 17—20, aceeași instanță europeană, referitor la reducerea cu 25% a drepturilor salariale ca urmare a aplicării prevederilor Legii nr. 118/2010, a arătat că măsurile criticate de reclamanți nu i-au determinat pe aceștia să suporte o sarcină proporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor garantat de articolul 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție și că statul român nu a depășit marja sa de apreciere și nu a rupt justul echilibru între interesele generale ale colectivității și cele individuale ale cetățeanului.

În consecință, Curtea nu poate reține încălcarea textelor constituționale și a celor din actele internaționale invocate în motivarea excepției de neconstituționalitate.

Referitor la constituționalitatea dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010, Curtea reține că drepturile prevăzute la art. 104 alin. (3) și art. 107 alin. (4) din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, cu modificările și completările ulterioare, la care textele criticate fac trimitere, nu sunt drepturi de natură constituțională, legiuitorul având o marjă de apreciere mult mai mare în reglementarea lor, și că, în privința diminuării acestor drepturi, nu sunt incidente dispozițiile art. 53 din Constituție. De altfel, prin Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012, Curtea a reținut că sporurile, premiile și alte stimulente acordate demnitarilor și altor salariați prin acte normative reprezintă drepturi salariale suplimentare, iar nu drepturi fundamentale, consacrate și

garantate de Constituție. Diferențierea indemnizațiilor și a salariilor de bază pentru demnitari și alți salariați din sectorul bugetar este opțiunea liberă a legiuitorului, ținând seama de importanța și complexitatea diferitelor funcții. Legiuitorul este în drept, totodată, să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula. (A se vedea, în acest sens, și Decizia

nr. 108 din 14 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 8 martie 2006, Decizia nr. 693 din 17 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 915 din 10 noiembrie 2006, Decizia nr. 728 din 24 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 990 din 12 decembrie 2006, sau Decizia nr. 207 din 17 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 149 din 10 martie 2009).

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 2 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar și a prevederilor art. 1 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Liga Sindicatelor din Învățământ Botoșani în Dosarul nr. 3.988/40/2011 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din 15 martie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MUNCII, FAMILIEI ȘI PROTECȚIEI SOCIALE
Nr. 655 din 11 aprilie 2012

MINISTERUL AFACERILOR EUROPENE
Nr. 311 din 23 aprilie 2012

ORDIN

pentru modificarea anexei la Ordinul ministrului muncii, familiei și egalității de șanse și al ministrului economiei și finanțelor nr. 79/384/2008 privind aprobarea Documentului-cadru de implementare a Programului operațional sectorial „Dezvoltarea resurselor umane” 2007—2013

În temeiul art. 12 din Hotărârea Guvernului nr. 11/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 9 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 967/2011 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Europene, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul muncii, familiei și protecției sociale și ministrul afacerilor europene emit următorul ordin:

Art. 1. — Anexa la Ordinul ministrului muncii, familiei și egalității de șanse și al ministrului economiei și finanțelor nr. 79/384/2008*) privind aprobarea Documentului-cadru de implementare a Programului operațional sectorial „Dezvoltarea resurselor umane” 2007—2013, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se înlocuiește cu anexa**) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale și Ministerul Afacerilor Europene vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul muncii, familiei și protecției sociale,
Claudia Boghicevici

Ministrul afacerilor europene,
Leonard Orban

*) Ordinul ministrului muncii, familiei și egalității de șanse și al ministrului economiei și finanțelor nr. 79/384/2008 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

**) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

ORDIN

pentru aprobarea Procedurii de înregistrare fiscală, din oficiu sau la cererea altei autorități care administrează creanțe fiscale, a unui subiect de drept fiscal care nu și-a îndeplinit obligația de înregistrare fiscală, potrivit legii

În temeiul art. 12 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 109/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare, al art. 72 alin. (8) și al art. 228 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Procedura de înregistrare fiscală, din oficiu sau la cererea altei autorități care administrează creanțe fiscale, a unui subiect de drept fiscal care nu și-a îndeplinit obligația de înregistrare fiscală, potrivit legii, prevăzută în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă modelul și conținutul următoarelor formulare:

a) „Decizie privind înregistrarea fiscală din oficiu”, cod M.F.P. 14.13.02.10;

b) „Notificare privind înregistrarea fiscală din oficiu”, cod M.F.P. 14.13.07.10,

prevăzute în anexele nr. 2a) și 2b).

Art. 3. — Caracteristicile de tipărire, modul de utilizare și de arhivare a formularelor menționate la art. 2 sunt prevăzute în anexa nr. 3.

Art. 4. — Înregistrarea fiscală a unui contribuabil, din oficiu sau la cererea altei autorități care administrează creanțe fiscale,

se consideră valabilă începând cu data comunicării deciziei privind înregistrarea fiscală din oficiu.

Art. 5. — Referirile la Codul de procedură fiscală reprezintă trimiteri la Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 6. — Anexele nr. 1—3 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 7. — Direcția generală proceduri pentru administrarea veniturilor, Direcția generală de tehnologia informației și Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, precum și direcțiile generale ale finanțelor publice județene și a municipiului București vor lua măsuri pentru ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Art. 8. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Șerban Pop

București, 16 mai 2012.
Nr. 714.

ANEXA Nr. 1

PROCEDURA

de înregistrare fiscală, din oficiu sau la cererea altei autorități care administrează creanțe fiscale, a unui subiect de drept fiscal care nu și-a îndeplinit obligația de înregistrare fiscală, potrivit legii

A. Dispoziții generale

1. Prezenta procedură se aplică de către compartimentul cu atribuții în domeniul înregistrării fiscale din cadrul organului fiscal competent, denumit în continuare *compartiment de specialitate*.

2. Prin *organ fiscal competent*, în sensul prezentei proceduri, se înțelege:

a) organul fiscal în a cărui rază teritorială își are domiciliul fiscal contribuabilul — în cazul contribuabililor care au domiciliu fiscal;

b) organul fiscal în a cărui rază teritorială se face constatarea actului sau faptului supus dispozițiilor legale fiscale — în cazul contribuabililor care nu au domiciliu fiscal;

c) organul fiscal în a cărui rază teritorială se află sediul permanent — în cazul contribuabililor nerezidenți care își desfășoară activitatea pe teritoriul României prin sedii permanente;

d) organul fiscal în a cărui rază teritorială se află sediul secundar — în cazul sediilor secundare care au obligația de înregistrare fiscală, potrivit legii;

e) organul fiscal stabilit prin ordin al ministrului finanțelor publice — pentru contribuabilii nerezidenți care nu au pe teritoriul României un sediu permanent.

3. Prezenta procedură se aplică persoanelor fizice, persoanelor juridice, precum și entităților fără personalitate juridică care au obligația depunerii declarației de înregistrare fiscală, conform legii, precum și sediilor secundare care au obligația înregistrării ca plătitori de impozit pe venituri din salarii, conform legii, denumite în continuare *contribuabili*.

4. Prezenta procedură nu se aplică persoanelor fizice care dețin cod numeric personal și sunt supuse impozitului pe venit.

B. Procedura privind înregistrarea, din oficiu sau la cererea altei autorități care administrează creanțe fiscale, a unui contribuabil care nu și-a îndeplinit obligația de înregistrare fiscală, potrivit legii

1. Înregistrarea fiscală din oficiu a contribuabililor se realizează de către organul fiscal competent:

- a) pe baza constatărilor proprii;
- b) la cererea altei autorități care administrează creanțe fiscale.

2. Dacă înregistrarea fiscală din oficiu se realizează pe baza constatărilor unor compartimente cu atribuții de administrare fiscală, aceste compartimente transmit compartimentului de specialitate o solicitare motivată, însoțită de copii de pe documentele care au stat la baza formulării solicitării. Solicitarea se semnează de conducătorul compartimentului solicitant.

3. Dacă înregistrarea fiscală din oficiu se realizează pe baza constatărilor organelor de inspecție fiscală, acestea transmit compartimentului de specialitate o solicitare motivată, însoțită de copii de pe actele care au stat la baza formulării solicitării. Solicitarea se semnează de coordonatorul organului de inspecție fiscală.

4. Dacă înregistrarea fiscală din oficiu se realizează la cererea altei autorități care administrează creanțe fiscale, aceste autorități transmit organului fiscal competent o solicitare motivată, însoțită de copii de pe documentele care au stat la baza formulării solicitării. Solicitarea se semnează de conducătorul autorității solicitante și trebuie să conțină atât dovada faptului că persoana a cărei înregistrare fiscală este solicitată este subiect al unui raport juridic fiscal, cât și toate elementele de identificare ale acestei persoane: denumirea/numele și prenumele, adresa și, după caz, codul de identificare fiscală. Dacă se solicită înregistrarea fiscală a unor sedii secundare trebuie comunicate și datele de identificare ale contribuabilului care le-a înființat, și anume: denumirea, codul de identificare fiscală, domiciliul fiscal.

5. În cazul în care autoritatea care administrează creanțe fiscale nu transmite dovada că persoana a cărei înregistrare fiscală este solicitată este subiect al unui raport juridic fiscal și/sau transmite datele de identificare incomplete, organul fiscal competent respinge cererea. Organul fiscal competent comunică autorității solicitante respingerea motivată a cererii.

6. Compartimentul de specialitate întocmește notificări, care se semnează de conducătorul unității fiscale și se comunică contribuabililor potrivit art. 44 din Codul de procedură fiscală, în cazul în care înregistrarea fiscală din oficiu are la bază:

- a) constatări proprii ale organelor de administrare fiscală;
- b) solicitări ale altor organe care administrează creanțe fiscale.

7. Nu se emit notificări în cazul în care înregistrarea fiscală din oficiu are la bază:

- a) constatări ale organelor de inspecție fiscală;
- b) hotărâri judecătorești definitive și irevocabile transmise de instanțele judecătorești, prin care se dispune înscrierea unor fapte în cazierul fiscal al persoanelor fizice nerezidente, neînregistrate fiscal în România.

8. În cazul în care, în termenul prevăzut de notificare, contribuabilul depune declarația de înregistrare fiscală, procedura se sistează prin referat motivat, înregistrarea fiscală efectuându-se în baza declarației contribuabilului. Referatul se aprobă de conducătorul organului fiscal competent.

9. În cazul în care, în termenul prevăzut de notificare, contribuabilul prezintă organului fiscal competent documente din care să rezulte că nu are obligația de a solicita înregistrarea

fiscală, compartimentul de specialitate analizează documentația depusă și întocmește un referat prin care propune sistarea procedurii de înregistrare din oficiu a contribuabilului. Referatul se aprobă de conducătorul organului fiscal competent. Sistarea procedurii de înregistrare din oficiu se aduce de îndată la cunoștința contribuabilului.

10. După expirarea termenului prevăzut de notificare, compartimentul de specialitate, în baza datelor deținute, întocmește un referat prin care propune înregistrarea fiscală din oficiu a contribuabilului respectiv dacă:

- a) contribuabilul nu se prezintă în urma notificării;
- b) documentele prevăzute la pct. 9, prezentate de contribuabil, ca urmare a notificării, nu justifică sistarea procedurii de înregistrare fiscală;
- c) contribuabilul se încadrează în una dintre situațiile prevăzute la pct. 7.

11. Referatul trebuie să conțină, în mod obligatoriu, toate datele de identificare ale persoanei care urmează să fie înregistrată fiscal, motivația înregistrării din oficiu și, după caz, obligațiile declarative care vor fi înscrise în vectorul fiscal.

12. În baza referatului, compartimentul de specialitate întocmește decizia privind înregistrarea fiscală din oficiu, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 2a) la ordin. Referatul și decizia privind înregistrarea fiscală din oficiu, însoțite de documentația care a stat la baza înregistrării din oficiu, se înaintează spre aprobare conducătorului unității fiscale. Decizia se întocmește în două exemplare, din care un exemplar se comunică contribuabilului, potrivit art. 44 din Codul de procedură fiscală, iar al doilea exemplar se arhivează la dosarul fiscal al contribuabilului.

13. Data înregistrării din oficiu a contribuabilului este data comunicării deciziei privind înregistrarea fiscală din oficiu.

14. Înainte de comunicarea deciziei privind înregistrarea fiscală din oficiu, compartimentul de specialitate verifică dacă respectivul contribuabil a depus declarație de înregistrare fiscală, după expirarea termenului prevăzut în notificare.

15. În cazul contribuabililor care depun declarație de înregistrare fiscală până la data comunicării deciziei privind înregistrarea fiscală din oficiu, procedura se sistează prin referat motivat, înregistrarea fiscală efectuându-se în baza declarației contribuabilului. Referatul se aprobă de conducătorul organului fiscal competent.

16. În termen de două zile lucrătoare de la data comunicării deciziei privind înregistrarea din oficiu, compartimentul de specialitate întocmește certificatul de înregistrare fiscală, care se semnează de către conducătorul unității fiscale și care se comunică contribuabilului, potrivit art. 44 din Codul de procedură fiscală.

17. Odată cu înregistrarea contribuabilului se aplică și sancțiunile pentru nedepunerea la termenele prevăzute de lege a declarației de înregistrare fiscală, conform prevederilor legale în vigoare.

18. Dacă înregistrarea fiscală s-a realizat la solicitarea altei autorități care administrează creanțe fiscale, după comunicarea deciziei privind înregistrarea fiscală din oficiu, compartimentul de specialitate comunică și autorității solicitante codul de înregistrare fiscală atribuit respectivului contribuabil, precum și data înregistrării fiscale.

19. Documentele care au stat la baza înregistrării fiscale, precum și actele administrative și procedurale emise de organul fiscal în aplicarea procedurii se arhivează la dosarul fiscal al contribuabilului.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
Agencia Națională de Administrarea Fiscală

Direcția Generală a Finanțelor Publice a .....

Administrația Finanțelor Publice a .....

Nr. .... / .....

Adresa:

Tel.:

Fax:

E-mail:

DECIZIE PRIVIND ÎNREGISTRAREA FISCALĂ DIN OFICIU

Denumire/Nume, prenume .....

Adresa:

localitatea ....., str. .... nr. ...., bl. ...., ap. ...., et. ....

judetul/sectorul .....

În baza prevederilor art. 72 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și a Referatului privind înregistrarea fiscală nr. .... din data ....., vă comunicăm următoarele:

Potrivit informațiilor și documentelor deținute de organul fiscal/comunicate de .....,
 (altă autoritate)

aveați obligația să vă înregistrați fiscal, potrivit dispozițiilor art. 72 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Potrivit art. 72 alin. (8) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ați fost înregistrat fiscal din oficiu și vi s-a atribuit codul de identificare fiscală ..... Înregistrarea fiscală produce efecte începând cu data comunicării prezentei decizii.

De la data înregistrării fiscale, aveți următoarele obligații declarative înscrise în vectorul fiscal:

Obligațiile declarative înscrise în vectorul fiscal pot fi modificate și completate prin depunerea, la organul fiscal competent, a unei declarații de mențiuni.

Motivația înregistrării fiscale din oficiu: .....

Împotriva prezentei decizii se poate formula contestație la organul fiscal emitent, în conformitate cu dispozițiile art. 209 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în termen de 30 de zile de la data comunicării, potrivit art. 207 alin. (1) din același act normativ.

Conducătorul unității fiscale

Numele și prenumele .....

Semnătura și ștampila unității .....

Întocmit

Numele și prenumele .....

Funcția .....

Semnătura .....

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
Agencia Națională de Administrarea Fiscală

Direcția Generală a Finanțelor Publice a .....
 Administrația Finanțelor Publice a .....
 Nr. .... / .....

Adresa:

Tel.:

Fax:

E-mail:

NOTIFICARE PRIVIND ÎNREGISTRAREA FISCALĂ DIN OFICIU

Către: Denumire/Nume, prenume .....

Adresa:

localitatea ....., str. .... nr. ...., bl. ...., ap. ....,

et. ...., județul/sectorul .....

Având în vedere că, potrivit prevederilor art. 72 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, aveți obligația să solicitați înregistrarea fiscală, vă rugăm ca, în termen de 5 zile de la primirea prezentei notificări, să vă prezentați la sediul nostru pentru a depune declarația de înregistrare fiscală sau pentru a ne prezenta documente din care să rezulte că nu aveți obligația înregistrării fiscale.

În cazul în care nu depuneți declarația de înregistrare fiscală sau nu prezentați organului fiscal documentele care să justifice că nu aveți obligația de înregistrare fiscală, organul fiscal va proceda la înregistrarea fiscală din oficiu, conform legii.

Conducătorul unității fiscale

Numele și prenumele .....

Semnătura și ștampila unității .....

Întocmit

Numele și prenumele .....

Funcția .....

Semnătura .....

Caracteristicile de tipărire, modul de utilizare și de arhivare a formularelor**1. Decizie privind înregistrarea fiscală din oficiu**

- 1.1. Denumire: „Decizie privind înregistrarea fiscală din oficiu”
- 1.2. Cod MFP: 14.13.02.10
- 1.3. Format: A4/t1
- 1.4. Caracteristici de tipărire:
  - pe o singură față;
  - se utilizează echipament informatic pentru editare.
- 1.5. U/M: set (2 file)
- 1.6. Se difuzează: gratuit.
- 1.7. Se utilizează: pentru înregistrarea fiscală.
- 1.8. Se întocmește
  - în: două exemplare;
  - de: organul fiscal competent.
- 1.9. Circulă:
  - originalul la contribuabil;
  - copia la organul fiscal.
- 1.10. Se arhivează: la dosarul fiscal al contribuabilului.

2. Notificare privind înregistrarea fiscală din oficiu

- 2.1. Denumire: „Notificare privind înregistrarea fiscală din oficiu”
- 2.2. Cod MFP: 14.13.07.10
- 2.3. Format: A4/t1
- 2.4. Caracteristici de tipărire:
  - pe o singură față;
  - se utilizează echipament informatic pentru editare.
- 2.5. U/M: set (2 file)
- 2.6. Se difuzează: gratuit.
- 2.7. Se utilizează: pentru notificarea contribuabililor care au obligația înregistrării fiscale.
- 2.8. Se întocmește
  - în: două exemplare;
  - de: organul fiscal competent.
- 2.9. Circulă:
  - originalul la contribuabil;
  - copia la organul fiscal.
- 2.10. Se arhivează: la dosarul fiscal al contribuabilului.

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

REGULAMENT**privind comisiunile practicate de Banca Națională a României pentru efectuarea operațiunilor de eliberare și primire de numerar în relația cu instituțiile de credit și Trezoreria Statului**

Având în vedere art. 21 alin. (3) din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României, în temeiul prevederilor art. 48 din Legea nr. 312/2004,

Banca Națională a României emite următorul regulament:

Art. 1. — Pentru serviciile prestate de Banca Națională a României instituțiilor de credit și Trezoreriei Statului, aferente operațiunilor cu numerar, se percep comisiunile.

Art. 2. — Retragerile, respectiv depunerile de numerar ale instituțiilor de credit/Trezoreriei Statului se realizează prin casierile sucursalelor Băncii Naționale a României în conformitate cu prevederile Normelor Băncii Naționale a României nr. 8/2006 privind operațiunile cu numerar ale instituțiilor de credit și Trezoreriei Statului în relația cu Banca Națională a României și decontarea acestor operațiuni.

Art. 3. — (1) Asupra numerarului, sub formă de bancnote și/sau monede metalice, retras în ziua (z), care a fost anunțat a se retrage în ziua anterioară (z-1), se percepe un comision de 0,30% aplicat la suma retrasă.

(2) Asupra numerarului, sub formă de bancnote și/sau monede metalice, anunțat și retras în aceeași zi (z), se percepe un comision de 1% aplicat la valoarea retrasă.

(3) Asupra numerarului, sub formă de bancnote și/sau monede metalice, anunțat a se retrage și neridicat se percepe un comision de 1%.

(4) În cazul în care în ziua (z), instituția de credit/Trezoreria Statului renunță parțial la numerarul solicitat inițial, comisionul de 1% se aplică doar la numerarul neridicat.

Art. 4. — (1) Asupra numerarului sub formă de bancnote, anunțat a se retrage în ziua anterioară (z-1), pentru care se solicită o structură pe cupiuri preferențială, diferită de structura stabilită de Banca Națională a României, se percepe un comision de 1%.

(2) Asupra numerarului sub formă de bancnote, anunțat a se retrage în aceeași zi (z), pentru care se solicită o structură pe cupiuri preferențială, dar care vine în completarea unei alte cereri anunțate în ziua anterioară (z-1), se percepe un comision de 1%.

(3) Asupra numerarului sub formă de bancnote, anunțat a se retrage în aceeași zi (z), pentru care se solicită o structură pe cupiuri preferențială, se percepe un comision de 2%.

Art. 5. — Pentru constatarea unor diferențe între conținutul declarat al coletului depus la Banca Națională a României și cupiura existentă efectiv în colet, se percepe un comision de 500 lei/colet pentru bancnote și 100 lei/colet pentru monede.

Art. 6. — (1) Pentru bancnotele/monedele metalice fără putere circulatorie pe teritoriul României sau de altă valoare nominală decât restul bancnotelor/monedelor dintr-un pachet/săculeț, precum și pentru alte obiecte, bilete sau jetoane, ce nu reprezintă contrafaceri, constatate la procesarea numerarului depus, se percepe un comision de 1%, aplicat la valoarea pachetului/săculețului în care acestea au fost depistate.

(2) Pentru fiecare bancnotă/monedă metalică falsificată constatată la procesarea numerarului depus, se percepe un comision de 0,5%, aplicat la valoarea pachetului/săculețului în care aceasta a fost depistată.

Art. 7. — (1) Pentru efectuarea operațiunilor de schimb între bancnote și monede aflate în circulație (monede metalice cu bancnote și invers, monede metalice tot cu monede metalice, dar din cupiuri diferite, bancnote tot cu bancnote dar din cupiuri diferite), se percepe un comision de 2% asupra sumei schimbate. Operațiunea de schimb se efectuează în aceeași zi.

(2) Pentru schimbul de bancnote deteriorate prin macularea cu cerneală specială (roșie) în urma declanșării accidentale a dispozitivelor antifurt, ca efect al manevrării necorespunzătoare de către personalul de specialitate a numerarului ambalat în dispozitive antifurt, se percepe un comision de 0,5 lei/bancnotă, cu respectarea tuturor normelor de preschimbare în vigoare, emise de Banca Națională a României.

(3) Pentru schimbul de bancnote și monede aflate în circulație, uzate și deteriorate în procesul circulației monetare, cu bancnote și monede noi sau bune din aceeași cupiură nu se percepe comision.

Art. 8. — (1) Pentru fiecare mesaj sub formă de fișier XML, finalizat, transmis de instituțiile de credit/Trezoreria Statului la Banca Națională a României, pentru retragerile sau depunerile de numerar se percepe un comision fix de 20 de lei.

(2) Pentru consultarea bazei de date a sistemului Cash-ReGIS cu privire la decontarea diferențelor de numerar constatate la procesare și a comisioanelor aferente operațiunilor cu numerar, se percepe un comision fix, lunar, în valoare de 1.500 lei.

Art. 9. — (1) Comisioanele percepute potrivit art. 3, 4, 7 și 8 alin. (1) se vor calcula și încasa de Banca Națională a României în ziua efectuării operațiunilor respective.

(2) Comisionul prevăzut la art. 5 și 6 se încasează în ziua confirmării conținutului coletelor cu numerar, respectiv în ziua procesării numerarului.

(3) Comisionul prevăzut la art. 8 alin. (2) se încasează în ultima zi lucrătoare a lunii.

Art. 10. — (1) Prevederile prezentului regulament se aplică începând cu data de 1 iunie 2012.

(2) La data intrării în vigoare a prezentului regulament se abrogă Regulamentul nr. 3/2010 privind comisioanele practicate de Banca Națională a României pentru efectuarea operațiunilor de eliberare și primire de numerar în relația cu instituțiile de credit și Trezoreria Statului, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 180 din 22 martie 2010.

Președintele Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,
Mugur Constantin Isărescu

București, 21 mai 2012.
Nr. 7.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

